

KATHERINE CENTER

SOȚUL , PIERDUT

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Capitolul 1

Soțul meu murise de trei ani când am încercat să iau legătura cu el.

La acel moment, casa noastră era de mult vândută, costumele lui, donate, iar verigheta lui, depusă într-o casetă de valori. Tot ce păstrasem era o cutie de pantofi cu mărunțișuri: un nasture de cămașă, o listă veche de cumpărături, permisul lui de conducere, cheile de la mașină, o mângăleală pe un post-it. Atât am insistat să păstrez de la Danny: o cutie cu vechituri.

Asta și, firește, copiii.

Încetul cu încetul, am lăsat în urmă vechea noastră viață – deși se poate spune că m-a lăsat ea mai întâi –, iar acum mă aflam în ultimele etape ale unui nou început. Pentru mica mea familie întoarsă pe dos, asta însemna să părăsim orașul. Așa că, într-o dimineață călduroasă de Anul Nou, tipic texană, parcurgeam o bandă de asfalt spre zona rurală, verificând pentru a nu știu câta oară indicațiile, în timp ce copiii se împungeau cu baghete magice pe bancheta dubiței noastre.

– Hei! am spus, surprinzându-le privirea în oglinda retrovizoare. Acelea sunt doar pentru vrăji, și nu pentru împuns sau alte cele.

Era cam a zecea oară când amenințam că le confisc baghetele. Greșeală de educație, știu. Ar fi trebuit să li le iau de tot acum zece ieșiri de pe autostradă. Dar nu voiam să trec prin drama despre care știam că va urma. Ci doar ca amenințarea să fie suficientă.

Ne apropiam de centrul orașului Atwater, Texas. Era la două ore de condus de Houston, la marginea unei zone deluroase, pe care nu o vizitasem niciodată sau la care nici măcar nu mă gândisem vreodată. Viteza limită scădea pe măsură ce ne apropiam, iar câmpurile care ne înconjuraseră de când părăsiserăm autostrada făceau acum loc magazinașelor cât hambarele, motelurilor din bolțari și fast-foodurilor. Am cuprins cu privirea totul, pentru a-mi calcula următorul pas: trebuia să înconjur tribunalul, apoi să fac dreapta pe FM 2237, cunoscut de localnici, se pare, drept Drumul Copacului Frânt.

Le tot spuneam copiilor, cu o voce care până și mie-mi suna fals, că începeam „o aventură”. Deși adevărul era că mutarea în Atwater nu însemna atât un început, cât un sfârșit. În anul de după moartea soțului meu întâmpinasem multe greutăți – aflasem, de exemplu, că ne cheltuiseră economiile și că-și încasase asigurarea de viață –, dar cel mai dificil mi se părea că trebuia să mă mut cu mama.

De atunci, locuiserăm în apartamentul ei timp de doi ani plini de atitudini pasiv-agresive, îndurând critici despre felul în care îmi creșteam copiii, despre siluetă, riduri, doliu, tunsoare și *joie de vivre*¹, care nu păreau să se sfârșească, asta până când, pe neașteptate, am primit o scrisoare de la sora sărită de pe fix a mamei, care-mi oferea o slujbă și o locuință. La ferma ei de capre din Atwater, undeva la sud-est de San Antonio.

Acum, la mai puțin de o săptămână, schimbam o nebunie cu alta, sperând din toată inima că avea să fie o îmbunătățire.

Drumul de dimineață de la Houston nu era doar asfaltul dintre două orașe, ci o schimbare de la vechea noastră viață la una nouă. Toată dimineața, importanța acestui fapt mă făcuse să simt o palpitație în piept; stăteam

¹ În franceză: „bucuria de a trăi” (n. red.).

dreaptă în scaun, ținând volanul strâns cu ambele mâini, atentă ca la școala de șoferi.

În fine, pe cât de *atentă* poți fi atunci când doi copii se lovesc cu baghete magice pe bancheta din spate. Chiar când drumul ne-a dus la un stop din piața orașului, iar eu mi-am tras răsuflarea în fața tribunalului care se ridica dinaintea noastră ca un castel Disney, fiul meu și-a altoit din nou sora în cap cu bagheta și, când aceasta a țipat, am călcat frâna și m-am întors spre ei.

– Terminați! am spus, aruncându-le o privire severă. Data viitoare vă arunc baghetele pe geam.

Ei și-au plecat puțin capetele și au rămas tăcuți.

– Ați priceput? am întrebat, la care amândoi au încuviințat din cap.

Chiar când mă răsuceam, am auzit un tip de pe trotuar strigând:

– Hei, ai grijă!

Am aruncat o privire, dar nu cu mine vorba. Ci cu cineva de pe trecerea de pietoni din fața noastră – și chiar atunci mi-am dat seama că nu opriseam mașina complet. Când mă întorsesem în scaun, ridicasem ușor piciorul de pe pedala de frână, așa că avansam încetișor.

Am frânat la timp, lângă o fată care se afla pe trecerea de pietoni, chiar în fața mașinii. Își întorsese și ea capul la strigăt și își întinsese brațele spre capotă, de parcă ar fi putut-o proteja, chiar când ne-am oprit brusc, în scrâșnet de cauciucuri, la mai puțin de cinci centimetri de genunchii ei. A privit direct prin parbriz și ne-am uitat una la alta mai lung decât o făcusem vreodată cu altcineva.

Am tras frâna de mână și, înainte să apuc să ies din mașină, bărbatul care strigase a apărut pe trecere și a apucat-o pe fată de umeri. Chipul ei uluit și un tip cu păr alb și un tatuaj cu sirenă pe antebraț – asta e tot ce am văzut în

timp ce am sărit de pe scaunul șoferului și m-am apropiat de ei.

Tipul tatuat țipa.

– Dumnezeule, Sunshine! Uită-te pe unde mergi!

Ea i-a făcut semn din mână:

– Sunt bine. Sunt teafără.

Apoi, el s-a întors spre mine:

– Era s-o omori!

Mie mi se tăiase răsuflarea.

– Îmi pare rău! Credeam că frâna e pornită! Copiii mei se certau, iar eu sunt trează de la cinci dimineața!

– Călcată de o dubiță, a zis fata aceea, Sunshine, parcă citind un titlu de ziar. Nu așa aș vrea să mor.

– Nu, firește că nu, am zis eu.

– Poate de camioneta cu înghețată, a ridicat ea din umeri, de parcă sugestia era mai puțin ciudată. Sau ucisă de un jet ski, a zis privind dungile de pe asfalt. Sau într-un accident cu parapanta.

Copiii reveniseră la ale lor, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Simțeam că baghetele se puseseră iar în mișcare și auzeam țipete. Se făcuse coadă de mașini în spatele meu. Eram pe cale să mă scuz și să plec, când ea a pocnit din degete, s-a uitat în ochii mei și a arătat spre mine:

– Rechini ucigași!

Mi se părea straniu să facem o ședință pe tema cauzei decesului ei, dar mi se părea nepoliticos să o refuz. Așa că m-am prefăcut, am dat din cap și-am zis:

– Mult mai bine decât o dubiță.

Dar și-a dat seama că mă prefac. A lăsat mâna jos și și-a vârât-o în buzunar.

– Îmi pare atât de rău, am repetat eu.

– Nu-ți face griji, a răspuns ea.

Atunci mi-am dat seama că individul tatuat încă mă privea.

– Ești cine cred eu că ești? a întrebat.

– Păi, cine crezi că sunt?

– Ești cumva nepoata lui Jeannie?

Mi s-a părut ciudat că știa asta. Nu auzisem pe nimeni spunându-i vreodată mătușii mele „Jeannie”, și în niciun caz cu atâta afecțiune. Dar avea dreptate.

– Da, am zis. Eu sunt.

Apoi a făcut un lucru cu adevărat ciudat. A pășit spre mine și m-a îmbrățișat. Strâns. O îmbrățișare copleșitoare, în stil texan.

– Bine ai venit în Atwater, a spus el, dându-mi drumul.

Nu eram sigură ce să spun. Sunshine dădea să plece. Eram de prea multă vreme în drum.

Chiar atunci, șoferul camionetei din spatele nostru s-a plictisit să aștepte și a claxonat. Zgomotul ne-a speriat pe toți, iar Sunshine a părut să se dezmeticească. S-a întors și a părut să mă vadă pentru prima dată – aproape recunoscându-mă, asta a fost impresia mea. A făcut un pas spre mine, mi-a luat mâna într-a ei pentru o clipă și m-a privit atentă.

– Soțul pe care l-ai pierdut, a zis ea, din senin. Pot să-l găsesc pentru tine.

Soțul pe care l-am pierdut.

În ziua în care l-am pierdut, ne certaserăm.

Visasem că mă înșela cu (nu glumesc!) o trapezistă de la circ. Se făcea că îi surprindeam când își beau cafeaua la Starbucks. El purta cămașa mea favorită, de un albastru

ca gheața, iar ea, un costum mulat, cu paiete și un decolteu amețitor. Inutil să spun că era mai frumoasă decât mine. Mai agilă. Mult mai sclipitoare.

Danny n-a înțeles ideea.

– A fost un vis, repeta el. Nu e real.

– A fost real pentru mine, i-am replicat.

Se pregătea să meargă la serviciu. Cu un prosop în jurul mijlocului, se bărbiera deasupra chiuvetei. Fiică-mea, Abby, care avea patru ani pe atunci, încă dormea, la fel și fratele ei mai mic, Theodore, zis Tank. Le auzeam respirațiile distincte pe aparatele de monitorizare.

La început, lui Danny i se păruse un vis amuzant.

– De unde știi că aveam o aventură? m-a întrebat. Poate că voiam doar lecții de acrobație la trapez.

Pe sub halat, încă purtam neglijelul de dantelă pe care-l îmbrăcasem cu o seară înainte, sperând să funcționeze ca pretext pentru o seară romantică. Adormisem în el, înainte să ajungă Danny acasă. În apărarea lui, recunosc că era doar 20.30.

– Crede-mă, am zis. Voi ai mai mult decât lecții de acrobație.

– N-ai de unde știi.

– Ba știu, am zis, fiindcă eram acolo.

Danny s-a uitat la mine în oglindă.

– Asta mi se pare esențial. Eu nu eram.

Avea dreptate. Am ridicat din umeri.

– M-a zguduit să te văd așa, bine?

Danny a inspirat adânc.

– Te rog să-mi spui că nu ești supărată pe mine pentru că ți-ai imaginat ceva, în timp ce eu dormeam dus lângă tine.

– Știu că pare o nebunie..., am început.

– Nu doar că pare, vocea înăsprindu-i-se. *Este o nebunie.*

Am coborât privirea.

– Și dacă aveam eu vreun vis stupid despre tine? a continuat. Dacă mă trezeam într-o dimineață fierbând de furie pentru că am visat că ne-ai dat foc la casă? Că ai stricat mașina? Că ai cumpărat un tigru pe post de animal de companie? Și apoi mi-ar fi fost ciudă pe tine toată ziua?

– Ai dreptate, am zis.

Nu era prima dată când aveam asemenea vise despre Danny. De fapt, noi elaboraserăm o întregă teorie despre faptul că mama mea neglijentă, care plecase cândva cu dubița cu care ne mutam, fără să-și dea seama că mă lăsase în urmă, era cea care îmi provocase teama de abandon. Dar nu părea să schimbe prea multe în practică. Mă tot așteptam să mă păărăsească. Nimic din ce făcea el, inclusiv faptul că *nu* mă păărăsea în fiecare zi, de opt ani, nu mă putea convinge de contrariu.

Asta îl supăra. De la o vreme, îl supăra rău. Era un tip de treabă și se săturase să îl tratez ca pe un ticălos.

Problema, într-un anume fel – și discutaserăm și despre asta –, era tocmai că *era* de treabă. Era tipul la care visasem mereu. Amuzant, afectuos. Spăla vasele. Când primești însă exact ce-ți dorești, începi să te îngrijorezi că vei pierde acel lucru. Și, cu cât încerci să înăbuși teama, cu atât mai surprinzător se întoarce la tine. Teamă de hoți, de exemplu. De catastrofe naturale. De trapeziste.

Viața mea înainte de Danny, sau poate doar mama, mă învățase să mă aștept la ce era mai rău. Și totuși, ce era mai rău nu părea să se întâmple. Așa că, de vreo patru ori pe an, mă supăram pe Danny din motive inventate.

În apărarea mea, visele pot părea extrem de reale.

– Dar, am început iar, ajungând astfel la miezul problemei, ești încă îndrăgostit. De mine. Nu?

Era o întrebare stupidă, vulnerabilă, pe care mă simțeam ridicolă punând-o. Una care avea o marjă mică de răspunsuri corecte posibile. Când a strâns din ochi, iritat, am știut că a înțeles greșit.

S-a întors spre mine.

– Asta de unde ai mai scos-o?

Nu aș fi putut răspunde nici să fi încercat. Poate era din cauză că muncea 12 ore pe zi de peste un an. Sau că părea mereu să se grăbească undeva. Sau că viața lui era compusă 90% din chestii de adulți, iar a mea, din 90% chestii de copii, și nu mai știam unde ne intersectam.

Nu credeam cu adevărat că avea o aventură. Dar mi-ar fi prins bine să mă liniștească. N-aș fi refuzat.

Atunci s-a trezit Abby și i-am auzit strigătul, amplificat de aparat: „E dimineată? Hei! E dimineată?”. Asta l-a trezit și pe fratele ei, lucru care a pornit mecanismul rutinei din zori – eu și copiii am coborât scările să mâncăm terci de ovăz și banane, iar Danny a trecut pe lângă noi, în costum, oprindu-se cât să sărute trei frunți în drum spre mașină. Sincer, când a ieșit pe ușă, nu știam dacă încă eram sau nu certați. Până la prânz, îi lăsasem deja câteva mesaje vocale în care-mi ceream scuze și îl întrebam dacă eram în regulă.

– Vreau doar să știu, am spus, prefăcându-mă voioasă.

Am fost la Gymboree², am făcut salată de fructe, macaroane cu brânză pentru prânz, am lăsat-o pe Abby la tabăra de artă și l-am adormit pe Tank de după-amiază, înainte să primesc un răspuns.

După-amiază târziu, a sosit și un mesaj de la Danny: „Suntem bn. Ne vdm la cină.”

Dar nu ne-am văzut la cină.

² Firmă americană specializată în vestimentație pentru copii (n. red.).

În seara aceea, când Danny a intrat pe un drum aglomerat după ce o luase pe Abby, o camionetă s-a izbit în jeepul lui. Impactul a fost atât de puternic, încât a făcut zob partea lui de mașină, înainte să fi apucat să-și pună centura. Și i-a făcut zob și femurul lui Abby, încât încă mergea șchiopătând ușor. Danny și-a pierdut cunoștința în drum spre spital și acel mesaj s-a dovedit ultima noastră conversație. Un mesaj la care am decis, într-o clipă pe care o voi regreta mereu, să nu răspund.

Acum, trecuseră trei ani. Trei ani imposibili. Și eram bine. De fapt, reușisem cumva să merg mai departe, așa cum spunea toată lumea că ar fi trebuit.

Dar nu e tocmai așa. Nu prea mersesem mai departe, ci fusesem târâtă. Tot ce făceam era să rămân conectată la lume – mai degrabă din lipsa altor opțiuni – și să o las să mă tragă după ea.

Trei ani înseamnă multă vreme. În trei ani, copiii noștri crescuseră de la doi și patru ani la cinci și șapte. Tank se transformase dintr-un țănc cu obrazii cât găluștele într-un *băiat* înalt și slab. Abby pierduse patru dinți de lapte pe care se muncise să îi crească, începuse să citească și cărți cu capitole și avea părul șaten până la talie. Nu mai zic de eforturile depuse ca să-și vindece piciorul rănit. Accidentul și urmările sale deveniseră parte din trecut și niciunul nu-și amintea de tatăl lor mai mult decât ca fotografie, sau poate ca senzație. Adevărul este că nici eu nu mi-l mai aminteam așa ca altădată.

Durerea intensă s-a transformat într-o durere surdă, despre care mi-am imaginat multă vreme că ar fi o reacție la pierdere. În ultimele luni, însă, am ajuns să bănuiesc că durerea nu era cauzată atât de pierdere, cât de localizare. A mea, mai precis. De proximitatea de mama. Avea ea calități, dar era și tare dificilă.

Să ne mutăm cu ea mi se păruse rezonabil după ce pierduserăm casa. De fapt, atunci păruse singura opțiune. Se dovedise că Danny făcuse niște investiții proaste fără știrea mea și apoi, tot fără știrea mea, folosise economiile noastre și asigurarea lui de viață ca să le acopere. Ar fi fost în regulă dacă trăia, pentru că se pricepea să facă bani și avea un plan, după cum arătau documentele lui. Dar el a murit. Iar eu am rămas cu o casă pe care nu o puteam plăti, plină de lucruri pe care nu le puteam păstra.

Așa că, într-un an, vândusem totul, bucată cu bucată, și îmi luasem o slujbă de funcționară la bancă, tot ce-mi putea oferi licența în matematică, după ani de zile în care fusesem casnică. Transferasem și copiii de la școlile cu pretenții și mă mutasem pe canapeaua extensibilă din apartamentul mamei, pentru ca ei să poată împărți dormitorul pentru musafiri.

Supraviețuiam fiecărei zile concentrându-mă asupra detaliilor: pachete cu gustări, învoiri, liste de cumpărături, facturi. N-aveam deloc interes în imaginea de ansamblu. Țineam capul în pământ și ochii ațintiți la doar ce se afla dinaintea mea. Orice altceva îmi dădea ameteți. Trăiam, deși n-aș fi putut spune că aveam o „viață”.

În noaptea în care a sosit scrisoarea mătușii Jean, acasă la mama, ea încerca să mă convingă să-mi fac șuvițe. Trecuseră patru zile de la Crăciun, dar ea deja despodobise bradul artificial și strânsese ghirlandele.

– Ți-ar mai înveseli puțin fața, spunea. O fată n-ar trebui să pară de vârstă mijlocie la 33 de ani.

Nu i-am răspuns.

– Sau ai putea să te faci iar blondă, așa când erai mică, m-a privit ea cu simpatie. Detest să te văd atât de ștearsă.

Eram încă în fustă și bluză, spălând vasele după o zi de muncă, după ce pregătisem cina și dusesem copiii la culcare. Umplusem chiuveta cu apă plină de spumă.

Apoi, a început să insiste că îmi trebuia un bărbat. Acela fusese mereu planul ei – să mă dea afară din apartamentul ei, cu *Expresul Noul Meu Soț*. „Trebuie să-ți facem rost de cineva care să aducă bani”, obișnuia să spună.

– Nu sunt genul de femeie pe care-l caută bărbații aceia, mamă.

– Nu mai ești, a fost ea de acord. Dar te-am putea aranja! Erai chiar frumoasă.

– Mamă, nu vreau să vorbesc despre asta.

– De ce nu? Plătesc eu.

Am închis ochii.

– Și apoi, ce? Mă apuc de vânat soți în baruri?

– Dacă trebuie, da.

– Și cu copiii ce fac?

– De aceea s-a inventat televizorul, scumpo.

– Serios? am zis, cu o mare durere de cap. *De asta?*

Nu-i păsa de amănunte.

– Libby, încerc să fiu de folos. Pur și simplu, nu vreau să repeți greșelile mele.

Am fost rea, dar tot am zis-o:

– Mamă, dacă-mi voi petrece toată viața alergând după bărbați și ignorându-mi copiii, atunci *voi face* aceleași greșeli ca tine.

Era adevărat. Și ce dacă? Ea renunțase la prietenii, la o muncă plină de sens, chiar și la relația cu singura ei copilă, doar pentru a fi dezamăgită de trei soți la rând. Ce urma acum? Avea să-și dea seama de adevăr? Să schimbe trecutul? Să țeasă o tapiserie bogată de relații diverse și

plăcute cu oamenii? La naiba, nu. Se ducea la golf cu iubitul ei, Jerry. Și pe drum se oprea cât să-și injecteze niște Botox.

Mama a clipit:

– Nu vreau decât să te văd din nou fericită.

La asta, mi-am scos mâinile pline de spumă – pe deget purtam încă verigheta – de sub robinet, m-am apropiat de ea la câțiva centimetri și i-am zis încet, vrând să pun capăt discuției:

– Nu voi mai fi *niciodată* fericită.

Mama a oftat.

– Știu că ți-a fost greu.

Pentru o secundă, am sperat că poate pricepuse mesajul.

Dar a continuat în aceeași direcție.

– Atitudinea ta este însă greșită. Nu așa găsești un bărbat. Cunosc multe văduve, *tone*, și ideea e să urci din nou în șa. Crezi că eu am vrut să mă duc la tabăra aia pentru slăbit după ultimul divorț? Nu, nici gând! Dar mi-am reinventat relația cu mâncarea și am pierdut 12 kilograme! Crezi că aș fi acum cu Jerry dacă nu o făceam?

Jerry purta tricouri polo, care lăseau să i se vadă părul de pe piept, iar salutul lui tipic era să-ți strângă grăsimea de pe braț. Apoi, îmi folosea numele iar și iar: *Libby, ce mă bucur că te văd! Mama ta nu-i de acord, Libby, dar eu cred că arăți superb. Zi-mi și mie, Libby, când renunți la jobul ăla oribil de la bancă și te faci model?* Și strângea, și tot strângea.

– Nu am nevoie de nicio tabără de slăbit, mamă.

– Oricum nu ți-ai putea-o permite.

– Mamă?

– Da? dându-se lovită, acum.

– Am încheiat discuția.

M-am întors la vase, cu capul pulsând, iar ea a luat un teanc de corespondență și a început să sorteze zgomotos și cu voce tare:

– Factură. Factură. Catalog. Reclamă. Factură.

Tocmai voiam să mă dau cu capul de frigider, când a zis:

– Și o scrisoare pentru tine. E de la mătușa Jean, vaca aia scrântită.

A trebuit să i-o smulg mamei din mână. Am deschis-o, în timp ce ea încerca să citească peste umărul meu.

– Ce zice? m-a întrebat.

M-am mutat de cealaltă parte a insulei din bucătărie și am citit în gând:

Dragă Libby,

Mi-am dat seama că tu și cei doi copii ai tăi locuiți cu mama ta de – Doamne ferește! – doi ani, iar eu îți scriu să aflu dacă n-ai vrea să fii salvată.

Eu mă ocup de o fermă mică în Atwater și, pentru că îmbătrânesc, mi se pare tot mai dificil să îmi fac treburile. Ai nevoie de o locuință? Dacă vrei să dai o mână de ajutor, pot să-ți plătesc câte ceva, plus casă și masă.

Mi-a părut tare rău de soțul tău. Trebuie să fi fost tare simpatic. N-am mai văzut niciodată atâta lume la o înmormântare.

Să-mi spui ce părere ai!

Cu drag,

Oribila ta mătușă, Jean

Mama se sprijinea de insulă, încercând să citească invers.

– Ce zice?

- Îmi oferă o slujbă la fermă.
- La ferma ei? Cățeaua!
- Detest cuvântul ăsta, mamă.
- E singurul potrivit.

Auzisem povești despre oribila mătușă Jean de când mă știam. Era „hipiotă”, „ciudată”, „nebună”. Potrivit mamei, nu se dădea cu deodorant și nu folosea săpun. Își spăla vasele cu pământ. Împușca veverițe și le transforma carnea în burgeri. Era referința noastră standard pentru cea mai josnică formă de existență umană. Când mama vedea vreo persoană fără adăpost cu aspect neîngrijit, spunea: „Uite-o pe mătușă-ta Jean.” Pe cât credea adultul din mine că mama exagerează, pe atât copilul meu interior o categorisise pe mătușă Jean drept baubau, așteptându-se să vadă urme de noroi și poate chiar de sânge de veveriță pe hârtia scrisorii.

O întâlнисem o singură dată. Apăruse la festivitatea de absolvire a liceului, purtând salopetă, și mă îmbrățișase strâns. Nu mi se păruse deloc ciudată sau murdară. Doar directă, cu păr negru înspicat cu alb și, da, poate nițel excentrică, fiindcă purta o pălărie de pai boțită. Își amintea în fiecare an de ziua mea, ceea ce nu puteam spune despre mama. Și se pare că fusese la înmormântarea lui Danny. Nu-mi aminteam să o fi văzut – dar nu prea îmi aminteam mare lucru despre ziua aceea.

- A fost la înmormântare? am întrebat.

Mama a dat din cap.

- Era grasa de la balcon.

- Nu-mi amintesc de vreo grasă la balcon.

- Nu? Nu-ți amintești de grasa care duhnea a capră?

Am simțit-o din primul rând.

Atwater era orașelul în care crescuseră mama și sora ei. Nu fusesem niciodată acolo, și nici poze nu văzusem, dar mătușă Jean se mutase înapoi acasă, cu iubitul ei hippy,

în anii 1970. Un stil de viață pe care mama mea ne-hippy, ne-posesoare de fermă de capre și ne-grasă nu îl aproba.

– Probabil că are loc în plus, am zis.

– Loc în plus! a exclamat mama, de am crezut că va trezi copiii. Cu siguranță. Dar nu e o casă, ci un conac.

– Un conac?

– Nu știi?

Am clătinat din cap.

Bunica mea îi lăsase, prin testament, lui Jean – și numai lui Jean – casa familială veche de 100 de ani și o fermă de aproape 162 de hectare. Asta s-a întâmplat pe când aveam 4-5 ani. Acum, ori de câte ori se deschidea subiectul, mama încă se enerva atât de rău, că mă gândeam că o să leșine.

– Cred că o să accept oferta, am zis.

Cuvintele, chiar și în urechile mele, sunau a plan de relocare în groapa de gunoi a orașului. O viață întregă de propagandă anti-Jean mi-a fulgerat prin minte.

– Ce? a întins mama mâna spre scrisoare. Doar nu vorbești serios.

Însă eu am strâns scrisoarea la piept. Nu-mi explicam nici eu și știam că poate greșesc. Dar ceva la cuvântul acela, *salvată*, îmi încălzea inima. Mi-ar fi plăcut să fiu salvată? Oh, da, și încă cum!

– Aici nu ne ajunge spațiul, mamă. Suntem de doi ani la tine.

– Și așa îmi mulțumești?

– Mamă, am zis, ne călcăm reciproc pe nervi.

– Nu e așa.

M-am plesnit pe frunte.

– Doamneee!

Chiar trebuia să-i amintesc că nu trecuseră nici două zile de când ne anunțase pe toți că „nu mai suporta”?

Da, se pare că trebuia.

Dar mama se împotriva.

– Nu mă poți abandona pentru Jean.

– Nu te abandonez pentru Jean, ci pentru...

M-am oprit. Nu știam ce să zic. Nicio persoană cu o viață cât de cât tolerabilă nu ar citi o scrisoare de o pagină de la o aproape străină/consumatoare de rozătoare, hotărând apoi să se mute cu ea. N-aveam niciun argument. Nu o păraseam pentru Jean. O păraseam pentru oricine, nu conta.

În cele din urmă, am zis:

– Ar trebui să fii încântată!

Dar nu era. Nu conta că oferta lui Jean soluționa mare parte din problemele noastre, chiar dacă nu pe toate. Nu conta că mama voia să scape de noi din ziua în care ne mutaserăm la ea. Era limpede că prefera să fim cu toții nefericiți, decât să-i permită lui Jean să pună mâna pe fiica și pe nepoții ei.

Și-a întors privirea spre geam, chiar dacă obloanele erau trase, și a scos un suspin dramatic.

– Care-i problema ta cu ea? am întrebat.

– Ea a primit totul, a răspuns mama, și acum te ia și pe tine.

– Nu mă ia, mamă. Doar am nevoie de o locuință.

Dar ea nu mă asculta. Era prea ocupată să pregătească sentința.

– Dacă te duci, nu mai ești fiica mea.

Am așteptat un gest de conștientizare a nebuniei cuvintelor sale, în zadar însă. Am zis:

– Tu auzi ce spui?

– Vorbesc serios.

Și în acea clipă am luat decizia. Burgeri de veveriță sau nu, alegerea mea era să mă mut cu mătușa Jean, chiar dacă singurul motiv ar fi fost să evit și alte asemenea conversații.

– O sun mâine-dimineață, am zis.

– Atunci, asta este, a replicat mama, întorcându-se spre dormitor.

Urma să plece de dimineață pentru a-și petrece o săptămână în Cabo cu Jerry, de Anul Nou. Avea bagaje de făcut, mi-a zis, așa că nu avea timp să se certe.

– Doar ai grijă să pleci înainte să mă întorc eu.

A doua zi de dimineață, i-am lăsat pe copii să se uite la desene și am sunat-o pe Jean.

– Mătușă Jean? am întrebat, când a răspuns după șapte apeluri.

– Cred că ești Libby.

– Așa e. Bună.

– Scumpo, nu pot să cred că ai locuit cu Marsha tot timpul ăsta.

– Am locuit cu ea toată copilăria, am zis. Am exercițiu.

– Și *eu* am locuit cu ea toată copilăria, a zis Jean, și tot nu m-am obișnuit.

– Nu e pentru cei slabi de înger.

– Pariez că ești tare ca piatra, a zis Jean.

– Nu chiar.

– Uite ce cred, a continuat ea. Spre deosebire de maică-ta, eu îmbătrânesc. Am artrită și nu mai pot mulge caprele ca altădată. Și mai sunt o mie de treburi pe care nu le mai pot face la fermă. Am nevoie de cineva să mă ajute, dacă îți surâde. Ți pot oferi casă, masă și un mic salariu și mă va bucura să văd de copii.

Știam că erau multe întrebări pe care ar fi trebuit să i le pun despre fermă, ce urma să fac, mai exact, cum arăta spațiul nostru de locuit și ce însemna „mic salariu”. Ca unicul părinte în viață pentru mica mea familie, ar fi trebuit să iau decizii fără grabă și circumspecte. Dar eu nu mă puteam gândi la o situație mai urâtă decât cea în care ne aflam – eu, stând în picioare cu zilele, la un ghișeu din bancă, zdrobindu-mi degetele de la picioare în vârfurile pantofilor maronii, cu toc, copiii la after school până la ora șase, zi de zi, iar mama cicălindu-mă să-mi vopsesc genele.

– Da, am zis. Da la toate.

Am simțit un ghimpe de neliniște. Era, fără îndoială, cea mai pripită decizie pe care o luasem.

– Grozav! a zis ea. Poți să vii sâmbătă?

Era vineri.

– Adică mâine? am zis. În ajunul Anului Nou?

– S-a terminat deja anul?

– Cam da.

– Atunci mâine! aproape că a cântat Jean la telefon. Doar să n-o aduci pe maică-ta.

De fapt, mama tocmai ieșise afară, cu toate bagajele, trântind ușa în urma ei.

– Nu cred că e cazul să-ți faci griji, am spus.

Dacă mă gândesc bine, poate că Jean îmi propusese să venim sâmbătă *în vizită*. Dar eu nu asta am înțeles. La o oră după ce-am închis, îmi dădusem demisia, anunțasem școlile copiilor că nu reveneau după vacanță și mă luptam cu dorința de a sări în mașină în clipa următoare.

Mi-a luat mai puțin de o zi să încarc în mașină tot ce aveam. Majoritatea mobilei era încă în depozit, chiar și după atâta vreme. Ușurința cu care am plecat m-a forțat să mă întreb dacă asta așteptasem tot timpul: să vină clipa în care nu doar să vreau, ci să *am nevoie* să îmi iau zborul.